

Szabó Palócz Attila

tintahalak szárnyán

„A tintahal ma szárnyra kel”
(Papp Attila Zsolt)

„áthajtani egy nap alatt ezen a kis országon”
(Tóth Erzsébet)

a tintahal ma szárnyra kel
rezzen alatt a lég
s ahogy a Tisza-parti békák
Veránkát idéző kórusát hallgatom
(s bennem a vágy,
ó, halk nagyon...)
a bősztintahallal tartanék
s szentelnék ennek egy elbeszélő költeményt

hívtam volna aranyhalat: szállj velem!
de az aranyhalak már rég nem repülnek
árválkodni meg nem akarok
s mint mikor egy nap alatt kell áthajtani ezen a – maradék
országon
maradtam volna bariton békaként lapulva a karban,
az aszfaltra taposva,
s mint aki, miközben már
fordulnak ki száján belei
utolsó átkait
hagyja posztumusz a – volánon

a tintahal ma szárnyra kel
de szállítsuk le inkább a volánhoz
hisz ily leosztásban az jobb szerep
mint – ha a béka a múltja felett kesereg
kellemetlen is lehet múlttá válni önmagunk szemében
üssük hát el viccként a dolgok élet serényen

ne keressünk szembesülést
ne tartsunk ki és ne csapjunk vissza
ne kérdezzünk túl sokat,
mert könnyen lehet, hogy busszal jövünk vissza...
ha majd a tintahal Ikharoszt mímél, és a szélvédőre koppan
lesz majd miért taposni a gázt
keresztül s kasul az ismert világ határáig
ezen a kis országon át

...s ahogy ott fennen a tintahallal röpködék,

látom, térkép lenne e táj,
és nincsen benne köszönet...

félelmetesek ezek a drámák, melyek ilyenkor lejátszódnak bennünk
eldobottságunk,
ez a gyógyíthatatlan érzés
képzeltégeink korlátait nem ismeri
félelmetesek ezek a drámák, melyeken ilyenkor
mint Kohl János a fokhagymát
a bajai halászlébe végül

csak a dráma marad, a nincstelen testiség
ha immáron meztelen röpködünk
s meztelen tintahalak röpködnek körülöttük

egy képzavar kéne,
„pattogó ostor”
drámai feszültségeink eltorzult képe
bögyös és pocakos
és májfoltos verseink
zsigereink megfakult fénye

a hatcsöcsű kocsmában üddögéltem,
iddogáltam
a nyereg alatt puhított sört,
s közben veszettül magyaráztam
hogy félelmetesek ezek a drámák
melyek
a középszerűségbe húznak
és félelmetes szabadulni is
mert itt már soha semmi
nem adja át önként a helyét
valami újnak

a tintahalak röpte ma már oly sebes
hogy nem próbálok iramot tartani...
csörrentsünk vissza inkább,
hátha felveszi valaki,
hátha beleszól... s ha „a hívott fél
pillanatnyilag nem kapcsolható”, hát beérem annyival,
hogy képzeletem a tegnap esti
beszélgetés alkalmával úgy rakott össze,
hogy öröm lenne látni téged

akárhol is légy

a tintahalak még nem jöttek

visszásságaink újabb fejezetet nyitnak
ha most lecsukom a szemem,
s el is alszom talán,
tintahalak úsznak át előttem az éjsötétben
s egyebütt nem is láthatom őket,
hisz a tintahalak még nem jöttek vissza,
furcsa egy vándorteremtények ezek,
a fecskékeket és a gólyákat le se szarják...
azok már rég itt uralják az eresz alját,
s a tintahalakat ma is (az idén is)
megtagadják